

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 479/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Prachová & Partners, s. r. o., Miletičova 21, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka JUDr. RNDr. Silvia Prachová, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 110/2019 a jeho uznesením z 31. marca 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Sťažostná argumentácia a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 110/2019 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho uznesením z 31. marca 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) žalobu, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom sp. zn. 44 Cpr 5/2014 z 15. februára 2017 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 6 CoPr 2/2018 z 28. februára 2018 tak, že odvolanie sťažovateľa odmietol, napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

3. Sťažovateľ sa po opísaní skutkového stavu veci následne v ústavnej sťažnosti zameril na opis iného súdneho konania, na ktorý by podľa jeho názoru mal ústavný súd prihliadať ako na okolnosti hodné osobitného zreteľa. Sťažovateľ zároveň v ústavnej sťažnosti uviedol, že sa *«uchádzal o právnu ochranu vo vyššie spomínaných konaniach na prvostupňovom a odvolacom súde bez právneho zastúpenia. Pre okolnosti hodné*

osobitného zreteľa, ktoré sťažovateľ uviedol vyššie, si pre zlý úradný postup a porušenie jeho základných práv nemohol dovoliť právne zastúpenie. Túto skutočnosť opakovane uvádzal v priebehu celého prvostupňového a odvolacieho konania hlavne s poukázaním na konanie č. k. 14C/121/2011.

Táto skutočnosť mala za následok, že došlo k znemožneniu uskutočňovania procesných práv sťažovateľa v takej miere, že došlo tým k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, čím sa rozumie taký procesné nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení sporovej strany, ktoré jej poskytuje Civilný sporový poriadok, a to vrátane kvalitného a kvalifikovaného právneho zastúpenia. O procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal sporovej strane jej procesné práva /v zmysle čl. 6 C. s. p. majú strany v civilnom sporovom konaní rovné postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv/.

Spôsobom vedenia konania na prvom stupni bola podľa sťažovateľa porušená „rovnosť zbraní v konaní“ a bol v konaní znevýhodnený takým spôsobom, že to malo dopad na výsledok sporu. Svoje dôvody uplatnil jak v odvolaní, tak aj v dovolaní, ale de facto Najvyšší súd SR ani Krajský súd v Bratislave sa nevysporiadali s jeho námietkami, ani sa relevantne nevyjadrili k dôvodom omylu. Zvolili formálny postup, keď zopakovali selektívnu argumentáciu prvostupňového súdu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESELP...

Odmietnutie postavenia, v ktorom sa počas konania nachádzal sťažovateľ nie vlastnou vinou a ktoré bolo ešte znásobené konaním žalovanej (nevyplatením finančných prostriedkov, ku ktorému sa zaviazala uzatvorením dohody o skončení pracovného pomeru), selekcia a marenie ním predložených dôkazov a návrhov na dokazovanie v rámci konania, je otázka nielen právna, ale aj morálna a spolu určujú aj názor verejnej mienky na spôsob aplikácie spravodlivosti zo strany súdov SR.».

Podľa sťažovateľa s odkazom na niektoré rozhodnutia ústavného súdu v posudzovanom prípade „k takémuto zásahu do jeho práv v rámci procesu prišlo, žalovaná a následne aj súdy konali v rozpore s dobrými mravmi.

Skúmajúc predmetnú vec z hľadiska relevantných kritérií (a) zložitosti veci, (b) správania sa účastníkov konania, (c) postupu súdu v konaní a (d) významu konania pre sťažovateľa, je potrebné uviesť nasledovné:

a) zložitost' veci:

... Sťažovateľ má za to, že konanie vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Cdo/110/2019 nie je a nebolo právne ani skutkovo zložitú. Meritum predmetnej veci tvorí súčasť bežnej agendy súdov. V danom prípade nejde o mimoriadne faktickú zložitost' veci. Takéto konanie nie je ničím neobvyklým v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Nevyplatenie mzdy je dokonca trestným činom podľa platných zákonov Slovenskej republiky a takéto konania majú byť oslobodené od súdnych poplatkov.

b) správanie sa účastníkov súdneho konania :

Pokiaľ ide o správanie účastníkov konania je treba poznamenať, že správanie sťažovateľa v predmetnom konaní bolo podľa jeho aktuálnych schopností a finančných možností. Sťažovateľ sa na prvostupňovom aj pred odvolacím súdom zastupoval sám, lebo pre postup žalovanej a zlý úradný postup v iných konaniach v predchádzajúcom období nemal finančné prostriedky na advokáta. Pri hľadaní advokáta pre obligatorne zastupovanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky bol opäť obmedzený svojim finančným postavením, ako aj časovým vymedzením pre možnosť podania takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku a v neposlednom rade aj odbornou spôsobilosťou advokátskej kancelárie, ktorá jeho zastupovanie prebrala. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom napádanom uznesení 2Cdo 110/2019 vyčíta advokátskej kancelárii, že v dovolaní nevymedzil právnu otázku pre dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 pís. c/ CSP, na základe ktorej by dovolací súd mohol pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd.

Podľa vyjadrení Najvyššieho súdu SR sú prednostne senátmi občianskoprávneho kolégia vybavované napríklad poručenské veci, veci pracovné a pod., ale napriek tomu rozhodnutie o dovolaní trvalo súdu neúmerne dlho.

c) postup súdu v konaní: “.

Po citácii bodu 16 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľ následne uvádza, že je „to súd, ktorý by mal poznať zákon a konať tak, aby predchádzal porušovaniu základných práv účastníkov konania a z bodu 16. uznesenia vyplýva, že dovolací senát má

z podaného dovolania vedomosť o akú právnu otázku sa jedná, ktorá je posudzovaná jednotlivými senátmi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozdielne, ale z formálnych dôvodov ju odmietol. Ak sa takéto právne otázky vyskytujú a sú súčasťou rozhodovania dovolacieho súdu a jeho jednotlivé senáty o nej rozhodujú rozdielne, ide o stav, ktorý je ústavne neudržateľný. Jednou zo základných úloh dovolacieho súdu je zjednotiť posudzovanie a riešenie v takýchto prípadoch tak, aby bolo do budúcna záväzné pre súdy nižšieho stupňa. Ak tak dovolací senát neurobil a nevyužil na to nástroje, ktoré mu poskytuje organizácia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konal nesprávne a posilňuje stav právnej neistoty účastníkov konania.“

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo alebo sloboda sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Cdo 110/2019, bolo porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky ruší uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 110/2019 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000 Eur (slovom päťtisíc eur), ktoré je Najvyšší súd...

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť...“

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď

pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 101/03, III. ÚS 155/09, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016, II. 59/2019).

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Všetci účastníci sú si v konaní podľa ods. 2 rovní.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie veci ústavným súdom

14. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní najvyššieho súdu. V rámci predostretej argumentácie prezentuje výhrady proti procesnému postupu najvyššieho súdu a jeho uzneseniu z 31. marca 2020, ktoré je podľa názoru sťažovateľa arbitrárne a nedostatočne odôvodnené.

15. Pozornosti ústavného súdu neušlo, že návrh na rozhodnutie (petit) v ústavnej sťažnosti nie je jasný (jednoznačný) a že existuje rozpor medzi odôvodnením ústavnej sťažnosti a jej petitom. Sťažovateľova argumentácia uvedená v bode II odôvodnenia ústavnej sťažnosti, poukazujúc na relevantné kritériá pre skúmanie ústavnej sťažnosti (zložitosť veci, správanie účastníkov, postup súdu), jednoznačne vychádza z kritérií aplikovaných ústavným súdom pri rozhodovaní o namietaných priet'ahoch v konaniach orgánov verejnej moci, avšak sťažovateľ ju použil v súvislosti s napadnutým konaním najvyššieho súdu, ktoré v petite neuviedol. Vychádzajúc z celkového obsahu ústavnej sťažnosti, ako aj z predložených príloh, však možno odvodiť, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým konaním a uznesením najvyššieho súdu. Na základe toho ústavný súd ustálil predmet konania tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

16. Ústavný súd aj s poukazom na svoju stabilizovanú judikatúru zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú/nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí (v zásade) do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je v zásade otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 471/2017).

17. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 593/2017). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 124 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05).

Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, z novších napr. II. ÚS 206/2015, I. ÚS 41/2019). Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

18. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie proti rozsudku krajského súdu z 28. februára 2018 odmietol sčasti ako neprípustné v zmysle § 447 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) po zistení, že v sťažovateľovej veci krajský súd dal odpoveď na všetky podstatné otázky a rozhodnutie riadne odôvodnil, a vo zvyšnej časti dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP, pretože sťažovateľ nevymedzil dovolací dôvod spôsobom podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

19. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľa, ale ako dovolací súd jeho dovolanie riadne preskúmal so zreteľom na uplatnené dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, pričom dospel k záveru, že dovolanie z týchto dôvodov nie je procesne prípustné, resp. z dôvodu nevymedzenia právnej otázky podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP dovolanie odmietol. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu preto (na rozdiel od názoru sťažovateľa) nemožno považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na spravodlivý súdny proces. Najvyšší súd sa ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými dovolacími námietkami sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v napadnutom uznesení (body 9 až 17, pozn.) zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel, a tie sú z ústavnoprávneho hľadiska udržateľné.

20. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Postup najvyššieho súdu, ktorý vyústil do vydania napadnutého uznesenia, nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za taký, ktorým by došlo k popretiu podstaty, zmyslu alebo účelu vo veci sťažovateľa použitých procesno-právnych noriem (upravujúcich prípustnosť dovolania v civilných sporoch).

21. V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že najvyšší súd mal z podaného dovolania vedomosť, o akú právnu otázku ide, poukazujúc na bod 16 napadnutého uznesenia, a napriek tomu jeho dovolanie odmietol iba z formálnych dôvodov, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v dovolaní (ktoré tvorí prílohu ústavnej sťažnosti, pozn.) k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP uviedol, že „[N]esprávne právne posúdenie veci možno identifikovať v odôvodnení jednotlivých rozsudkov. Dovoľujeme si poukázať na fakt, že rozhodnutie odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) v tomto prípade záviselo od otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Nakoľko spory o určenie neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru sú často založené na rozdielnych okolnostiach, nie je možné ustáliť rozhodovaciu prax.“.

22. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP najvyšší súd v bodoch 12 až 17 napadnutého uznesenia uviedol:

„... Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

13. V danom prípade žalobca namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a nie je podložené náležitým zistením skutkových okolností významných pre správne právne posúdenie veci, ničím však nevysvetlil, riešenie ktorej právnej otázky, dovolacím súdom dosiaľ rozdielne riešenej, zakladá prípustnosť jeho dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

14. Sama polemika strany podávajúcej dovolanie s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako

odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

15. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli: v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred nim riešili prvoinštančný a odvolací súd. Žalobca v danom prípade túto (procesnú) povinnosť nesplnil.

16. Na adresu dovolania žalobcu treba znova pripomenúť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, ktorá už bola dovolacím súdom riešená, pri jej riešení ale nedošlo k ustáleniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu preto, lebo jeho jednotlivé senáty zastávajú odlišné (rozdielne) právne názory, čo sa prejavuje v ich rozdielnom rozhodovaní.

17. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vtedy, keď dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, je povinný označiť rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o dovolateľom nastolenej právnej otázke rozhodoval rozdielne (pozri napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 179/2017, 2 Cdo 37/2018, 3 Cdo 48/2018, 4 Cdo 21/2017, 6 Cdo 22/2017, 7 Cdo 25/201, 8 Cdo 141/2017). Skutočnosť, že dovolateľ, ktorý vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, neuvedie rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sú rozdielne, je dovolacím súdom považovaná za absenciu náležitostí dovolania v zmysle § 431 až § 435 CSP (pozri napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 206/2016, 8 Cdo 141/2017, 8 Cdo 50/2017).“

23. Ústavný súd poukazuje aj na nález sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 9. júna 2020, kde v súvislosti s potrebou vymedzenia dovolacích dôvodov v dovolaní konštatoval: «Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ.»

Vzhľadom na uvedené argumentácia sťažovateľa o nesprávnom postupe najvyššieho súdu a nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia, ktoré mali mať intenzitu porušenia jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru, je zjavne neopodstatnená.

24. Vychádzajúc z týchto skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu, obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

25. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

26. Ústavný súd už len pre úplnosť dodáva, že jeho pozornosti neušla skutočnosť, že právny zástupca sťažovateľa v texte ústavnej sťažnosti (doručenej ústavnému súdu 12. júla 2020) opakovane poukazuje na znenie už neplatného a neúčinného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov. Ústavný súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti právnenému zástupcovi sťažovateľa, že od 1. marca 2019 sa konanie pred ústavným súdom spravuje novou právnou úpravou – zákonom č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č 413/2019 Z. z.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu